

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I.**, bývajúceho v Č., zastúpeného JUDr. R., advokátom so sídlom v G., proti žalovanej **M.**, bývajúcej v D., zastúpenej Mgr. P., advokátom so sídlom v D., A., **o zaplataenie 331,94 € (10 000 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 5 C 18/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. júna 2008, sp. zn. 10 Co 26/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške 71,88 € k rukám advokáta Mgr. P., advokáta so sídlom v D., A., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom zo 6. novembra 2007, č.k. 5 C 18/2007-44 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10 000 Sk s úrokom z omeškania 7 % ročne od 17. apríla 2006 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V ostatnej časti žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie založil na zistení, že uvedená suma nebola použitá na nákup vecí patriacich do (už zaniknutého) bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania, a ak ju aj žalobca vniesol do manželstva, je nepochybné, že bola v jeho výlučnom vlastníctve; preto ju mohol poskytnúť žalovanej ako pôžičku. K uzavretiu zmluvy o pôžičke došlo konkludentne; jej existenciu potvrdzuje najmä dohoda, ktorou sa žalovaná zaväzuje vrátiť žalobcovi sumu 10 000 Sk do 16. apríla 2006. Zamietnutie žaloby v časti o zaplataenie úrokov z omeškania 3 % ročne z dlžnej sumy a penále 1 % za každý začatý deň omeškania z dlžnej sumy i omeškaných úrokov od 17. apríla 2006 do zaplataenia odôvodnil rozporom s § 3 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a ustanoveniami

Občianskeho zákonníka upravujúcimi druh a výšku úrokov. O trovách konania nerozhodol s poukazom na § 151 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 24. júna 2008, sp. zn. 10 Co 26/2008 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti (t.j. vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené) zmenil tak, že žalobu aj v tejto časti zamietol. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 8 374 Sk k rukám jej právneho zástupcu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca ani napriek doplneniu dokazovania odvolacím súdom nebol schopný preukázať, že uplatnenú sumu žalovanej požičal (nevniesol do spoločného hospodárenia, ako tvrdila žalovaná), akým spôsobom a z akých zdrojov malo dôjsť k odovzdaniu peňazí (či boli vybraté jeho sestrou z bankového účtu alebo uložené v hotovosti u jeho matky, ako sám rozporne tvrdil), za akých okolností došlo k spisaniu dohody o ich vrátení (vzhľadom k tvrdeniu žalovanej, že sama slovenský jazyk neovláda a žalobca bez jej spisania odmietal opustiť spoločnú domácnosť), a že obsahom dohody malo byť uznanie pôžičky (nakoľko tento pojem sa v nej nevyskytuje). Žalobca sa tak ocitol v stave dôkaznej núdze, vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena, ktorého nevyhnutným následkom je procesný neúspech v spore. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) odvolacím súdom. Nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu o neunesení dôkazného bremena. Namietal, že z dohody o vrátení peňazí, ktorá je jediným listinným dôkazom v tejto veci, napriek jej nedostatkom jednoznačne vyplýva záväzok žalovanej vrátiť žalobcovi sumu 10 000 Sk, pričom pojem „vrátiť“ uvedený v dohode je svojím obsahom totožný s tým istým pojmom uvedeným v ustanovení § 657 Občianskeho zákonníka definujúcom zmluvu o pôžičke. Skutočnosti, ktoré sú medzi účastníkmi ohľadne dohody sporné, podstatným spôsobom jej obsah neovplyvňujú a nemali by mať vplyv na rozhodnutie. Tvrdenie žalovanej o nedostatočnej slobode jej vôle pri podpise dohody nebolo v konaní preukázané, preto je záver odvolacieho súdu o jeho pravdepodobnosti neodôvodnený. K odvolacím súdom spochybnenému preukázaniu zdroja a spôsobu odovzdania peňazí dovolateľ uviedol, že na pojednávaní pred súdom prvého stupňa len korigoval svoje tvrdenie ohľadne miesta ich uloženia (v hotovosti u svojej matky); táto skutočnosť však nie je vzhľadom k existencii písomnej dohody obsahujúcej záväzok žalovanej kľúčová. Ak odvolací súd oprel svoje rozhodnutie o tvrdenia žalovanej,

pričom jediný materiálny dôkaz nepovažoval za dostatočný, nie je jeho rozhodnutie správne. Z uvedených dôvodov žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu zdôraznila, že peniaze žalobcu boli vnesené do manželstva a použité na uspokojenie spoločných potrieb. Pri uzavretí dohody o ich vrátení sa mylne domnievala, že ňou potvrdzuje práve ich vnesenie do manželstva. Dovolanie navrhla odmietnuť ako neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Výnimku z tejto prípustnosti tvoria (okrem vecí uvedených v § 238 ods. 4 O.s.p.) veci, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde (§ 238 ods. 5 O.s.p.).

V prejednávanej veci je síce dovolaním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, zároveň však ide o právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení (10 000 Sk) neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy, ktorej výška v čase podania návrhu na prvostupňovom súde (15. decembra 2006) bola 7 600 Sk (zákon č. 90/1996 Z.z. o minimálnej mzde v znení účinnom do 30. septembra 2007). Preto dovolanie proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné (§ 238 ods. 5 O.s.p.).

Vzhľadom k zákonnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ žiadnu z týchto väd nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania nemožno preto vyvodit' ani z tohto ustanovenia.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednávanej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd preto priznal žalovanej uplatnenú náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcich v právnom zastúpení advokátom. Tarifná hodnota predmetu sporu (§ 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) je 331,94 €, z toho tarifná odmena za jeden úkon právnej služby (§ 10 ods. 1 vyhlášky) je 24,90 €. Celkom trovy právneho zastúpenia predstavujú odmenu advokáta za 2 úkony právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom

(§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky) a písomné vyjadrenie k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky), zvýšenú o 19 % DPH (9,46 €), ktorej je advokát platiteľom, a náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné za každý z týchto úkonov vo výške 6,31 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky); spolu 71,88 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. marca 2009

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková